

SZOMBATISKOLA
www.subotnaskola.org

*Missziós
üzenetek*

2015
II. negyedév

II. negyedév

A Missziós üzeneteket ebben az évben Ellen G. White: *Az Evangélium szolgálói* című könyvéből válogattuk össze.

1. szombat, 2015. április 4.

KRISZTUS, MINT TANÍTÓ

A világ Megváltója szertejárt és mindenütt jót cselekedett. Milyen komolyan figyelte hallgatói megváltozott arcvonásait, ha a nép előtt állt és az örök Igazság szavaival szólt hozzájuk! Azok az arcok, melyek mély érdeklődést és tetszést fejeztek ki szavai hallgatásánál, megadták számára az elégtételt. Amikor a világosan kifejtett igazság valamely dédelgetett bűnt vagy bálványt érintett, észrevette az arcvonások változásán: a hideg, szigorú, kitérő tekinteteken, hogy nem szívesen fogadják az igazságot. Jézus tudta, hogy hallgatói rászolgáltak a bűn világos megfeddésére és az a fénycsóva, amellyel bevilágította lelkük sötét kamráit, a legnagyobb áldásukra szolgált volna, ha befogadják.

Krisztus feladatául tűzte ki: egyszerű, de világosan érthető, irányadó igazságokat felállítani, amelyek - ha követik azokat - békét és boldogságot szereznek a léleknek. Ő be tudott pillantani a szívbe. Látta a dédelgetett bűnöket, amelyek megrontják az életet és a jellemet, és a lelket távol tartják Istentől. Rámutatott ezekre a bűnökre, hogy az emberek igazi megvilágításban lássák meg, és meneküljenek tőle. Egyesekben, akik igen megkeményedett külsőt mutattak, Ő reményt keltő embereket látott. Tudta, hogy majd elfogadják az igazságot és hűséges követőivé válnak.

Ha az igazság nyilvesszője a hallgatóság szívébe hatolt, és ott az önzés korlátait ledöntve alázatot, magába szállást és végül hálát teremtett, a Megváltó szívét nagy öröm töltötte be. Amikor látta az összegyűlt hallgatók tömegét és felismerte azok arcát, akiket már korábban is látott, szemei örömet tükröztek vissza, mivel ott országa részére reményteljes alattvalókat látott.

Krisztus hírnökei, akiket majd kiküld maga helyett, ugyanilyen érzésűek, ugyanilyen komolyak lesznek. Akiket megkísért a gondolat, hogy munkájukat nem méltányolták eléggé és ezért könnyen elcsüggednek, gondolják meg, hogy Jézus ugyanilyen kemény szívekkel találkozott és még súlyosabb tapasztalatokat szerzett, mint amilyenekben valaha is részük volt, vagy részük lehet. Türelmes szeretettel oktatta az embereket. Mélyreható bölcsessége ismerte hallgatói lelkének összes szükségletét, és ha észrevette, hogy az Átala hozott béke- és szeretetüzenetet elutasítják, szívét mélységes bánat töltötte el.

A világ Megváltója nem használt külsőségeket. Nem világi bölcsességet hirdetett. A világ nem ismerte fel az emberi külső alatt Isten Fiának dicsőségét. „Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmas férfია és betegség ismerője.” Ő volt az, aki „felnőtt, mint... gyökér a száraz földből”, alak és ékesség nélkül, hogy „nem volt kívánatos ábrázata”. De Ő kijelentette: „Az Úr Isten lelke van énrajtam azért, mert fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak: elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást.» (Ésa. 53,2-3; 61,1)

Krisztus ott közelítette meg az embereket, ahol éppen voltak. A legerőteljesebb és legegyszerűbb nyelven tárta eléjük a tiszta igazságot. Az alacsony származású szegények, a legműveletlenebbek is meg tudták érteni az Őbenne való hit által a legmagasztosabb igazságokat. Senki sem érezte szükségét, hogy tudósoktól kérjen felvilágosítást tanaira vonatkozólag. A tudatlanokat nem zavarta meg titokzatos szavakkal vagy művelt kifejezésekkel, amelyeket nem értettek meg. Ő, a valaha ismert tanítók legnagyobbika, tanításában a legvilágosabb, a legegyszerűbb és leggyakorlatiasabb volt.

„Az igazi világosság eljött már a világba, amely megvilágosít minden embert.” (Ján. 1:9) A világnak voltak nagy tanítói, férfiak óriási értelemmel és éleslátással; férfiak, akiknek szavai gondolkodásra indítottak és a tudás széles területeit megnyitották - ők, mint az emberiség vezetői és jótévői tiszteletben részesültek. Azonban van valaki, aki fölötte áll

mindnyájuknak. „Valakik pedig befogadják Őt, hatalmat ad azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek... Az Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelében van, az jelentette ki Őt.” (Ján. 1,12., 18.)

Nyomon követhetjük a világ nagy tanítóinak sorát, ameddig emberi feljegyzések állnak rendelkezésünkre, azonban a világosság már előttük itt volt. Amint a naprendszerben a hold és a csillagok a Nap visszatükrözött fénye által ragyognak, úgy sugározzák vissza a világ nagy tanítói - amennyiben tanításaik igazak - az Igazságosság Napjának sugarait. Minden felemelő gondolat, minden felfedezés a világ Világosságától származik.

2. szombat, 2015. április 11.

PÁL, A POGÁNYOK APOSTOL

Pál élete tele volt különböző változatos munkával. Városról városra, területről területre utazva elbeszélte a kereszt történetét; lelkeket térített az Evangéliumhoz és gyülekezeteket alapított. Ezekről állandóan gondot viselt és számos levelet írt hozzájuk, amelyekben tanításokat közölt. Időközönként mesterségét folytatta, hogy megélhetését biztosítsa. De tevékeny életének közepette sohasem tévesztette szem elől az egyetlen nagy célt: felülről való elhívása betöltését.

Pál életét mennyei léggör övezte, és aki érintkezésbe került vele, érezte Krisztussal való harmóniájának hatását. Az a tény, hogy saját életével példázta az általa hirdetett igazságokat, először meggyőző erőt kölcsönözött igehirdetéseinek. Ebben rejlik az igazság hatalma. A megszentelt élet keresetlen, öntudatlan befolyása a legmeggyőzőbb prédikáció a kereszténység mellett. Bizonyítékok, még ha nem is lehet megcáfolni őket, esetleg csak ellenszegülést váltanak ki, de az istenfélő élet példájában olyan erő rejlik, amelynek ellenállni teljes lehetetlenség.

Az apostol szíve szeretetben lángolt a bűnösök iránt és minden igyekezete arra irányult, hogy lelkeket mentsen. Önmegtágadásban és kitarásban nem múlta felül egyetlen hittérítő sem. Az elnyert áldásokat olyan jutalomnak tekintette, amelyeket mások áldására kell használnia. Nem mulasztott el egyetlen alkalmat sem, hogy a Megmentőről bizonyóságot tegyen vagy segítsen a bajban lévőkön. Ha meghallgatásra talált, igyekezett szembeszállni a gonosszal és a hallgatókat elvezetni az igazság útjára.

Pál sohasem feledkezett meg felelősségéről, amely rajta mint Krisztus szolgáján nyugodott. Isten felszólítja számadásra, ha lelkek az ő kötelességmulasztása következtében vesznek el. „Bizonyoságot teszek előttetek a mai napon - jelentette ki -, hogy én mindenek vértől tiszta vagyok.” (Ap.Csel 20,26) „Amelynek lettem én szolgája az Isten sáfársága szerint - mondja az evangéliumról -, amelyet nékem adott rátok nézve, hogy betöltsen az Isten ígését. Tudniillik ama titkot, mely el volt rejtve ősidők óta és nemzetségek óta, most pedig megjelentetett az Ő szentjeinek, akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége. Akit mi prédikálunk, intvén minden embert és tanítva minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert tökéletesnek állassunk elő a Krisztus Jézusban. Amire igyekezem is, tusakodva az Ő ereje szerint, mely én bennem hatalmasan munkálkodik.” (Kol. 1,25-29)

Ezek a szavak Krisztus munkása elé a tökéletesség magas fokát állítják, amelyet azonban elérhet mindenki, aki rábízta magát a nagy Tanító vezetésére és naponta kíván tanulni Krisztus iskolájában. Az Isten hatalmas határtalan, és az a prédikátor, aki nagy szükségben egyedül Krisztusra bízta magát, biztos lehet afelől, hogy elnyeri azt, ami hallgatói számára szükséges „mint élet illata, az életre”. ...

Saját munkájáról a korinthusi hívőkhöz írt leveléből kaphatunk képet: „Ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái; sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, vereségben, tömlöcben, háborúságban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben. Tisztaságban, tudományban, hosszútűrésben, szívességben, Szent Lélekben, tettetés nélkül való szeretetben, igazmondásban, Isten erejében; az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel; dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint hitetők és igazak; mint ismeretlenek és mégis ismeretesek; mint megholtak, és im élők; mint ostorozottak és meg nem ölttek; mint bánkódók, noha mindig örvendezők; mint szegények, de sokakat gazdagítók; mint semmi nélkül valók és mindennel bírók.” (2Kor 6,4-10)

Pál szívét betöltötte a mélységes, megingathatatlan felelősségudat, és szoros összeköttetésben munkálkodott azzal, aki az igazságosságnak, kegyelemnek és igazságnak forrása. Krisztus keresztjébe kapaszkodott, mint az eredményesség egyetlen biztosítékába. A Megváltó szeretete volt az a soha meg nem ingatható alap, amely fenntartotta az önmagával vívott és a gonosz hatalmasságai elleni küzdelmében, mialatt haladt

előre Krisztus szolgálatában, a világ elutasítása és ellenségei akadékoskodásai közepette.

A gyülekezetnek a mostani veszélyes napokban egész munkáshadseregére van szüksége, akik Pálhoz hasonlóan kiképezték magukat használhatóságra, mélységes tapasztalattal bírnak isteni dolgokban és telve vannak megfontoltsággal és buzgósággal. Megszentelt, odaadó férfiakra van szükségünk, akik bátrak és igazak, akiknek lelkében Jézus rajzolódik ki, akikben „a dicsőségnek ama reménysége él”. (Kol 1,27) Akiknek ajkai szent tűztől érintve «hirdetik az Igét». (2Tim 4,17) Az ilyen munkások hiányában Isten ügye elerőtlenedik, és súlyos hibák - hasonlóan a halálos mérleghez - szennyeznek be az erkölcsi életet és homályosítják el az emberiség nagy részének reménységét.

Ki fogja a hűségese, munkában kimerült zászlóvivők helyét betölteni, akik életüket feláldozták Isten igazságáért? Hajlandók-e ifjaink elfogadni atyáik kezéből a szent reménységet? Készülnek-e a hűségesek elköltözése után a megüresedett állások betöltésére? Figyelembe veszik-e az apostol felhívását, meghallják-e a kötelességteljesítésre hívó szöveget, az önzés és becsvágy kielégítését szolgáló serkentés közepette, amely ifjúságunkat el akarja csábítani?

3. szombat, 2015. április 18.

HÍVŐK AZ EVANGÉLIUM SZOLGÁLATÁBAN

Az evangéliumi szolgálat nem tűr rest embereket. Isten szolgálói tökéletesen teljesítsék hivatásukat. Ne legyenek henyélők, hanem használják fel legjobb erőiket, mint Isten Igéjének hirdetői, hogy hűségesek maradhassanak. Sohase szűnjenek meg tanulni. Lelkük éberségével ügyeljenek a mű szentségére és hivatásuk nagy felelősségére, hogy soha és sehol hamis áldozatot ne hozzanak Istennek, olyat, amely sem tanulásba, sem imába nem kerül.

Az Úrnak olyan férfiakra van szüksége, akiknek mély és komoly lelki életük van. Mindenki elnyerheti felülről az erő teljességét, s hittel és reménnyel indulhat arra az útra, amelyet Isten előírt számára. Isten Igéje benne lakozik az ifjú, Istennek szentelt prédikátorban, aki gyors, komoly, erős, Isten tanácsa pedig soha ki nem apadó forrás lesz számára minden nehéz helyzetben.

Isten elhívta az Ő népét, hogy a világnak elvigye a Krisztus visszajöveteléről szóló üzenetet. Nekünk kell szétvinni az utolsó meghívást az evangéliumi ünnepélyre, a Bárány menyegzői vacsorájára. Annak a sok ezer helységnek, ahova még nem hatott el az üzenet, meg kell azt hallani. Akik pedig még nem terjesztették az üzenetet, kell, hogy hirdessék. Még egyszer ifjainkhoz fordulok: nem benneteket hívott el az Isten, hogy ezt az üzenetet hirdessétek? ...

Régen voltak férfiak, akik egy-egy lélekkel törődve így kérték az Istent: „Uram, segíts, hogy ezt a lelket megmentsem!” Mostanában ritkák az ilyen esetek. Hányan cselekszenek ma úgy, mint akik felismerik a veszélyt, amelyben a bűnösök vannak? Hányan hoznak olyanokat imában Isten elé, akikről tudják, hogy veszedelemben vannak és könyörögnek megmentésükért?

Pál apostol elmondhatta a gyülekezetről annak idején: „És dicsőíték bennem az Istent.» (Gal. 1,24) Ne igyekezzünk-e olyan életet élni, hogy ezek a szavak ránk is vonatkozzanak? Az Úr talál utat és módot azok számára, akik teljes szívből keresik, azt akarja, hogy isteni vezetését ismerjék el ebben is. Ő nem csupán a munkaterületet készíti elő, hanem egyengeti is az utat, hogy ezeken a területeken eredményes férfiak munkálkodjanak.

A prédikátorok és evangélisták tartsanak több komoly imaórát azokkal, akik meggyőződtek az igazságról. Gondoljatok arra, hogy Krisztus állandóan veletek van. Az Úr elkészítette kegyelmének legdrágább kinyilatkoztatásait, hogy erősítse és bátorítsa az őszinte és alázatos munkást. Azután sugározzátok másokra azt a világosságot, amellyel Isten reátok világít. Aki ezt cselekszi, a legértékesebb adományt viszi az Úr elé. Akik a megváltás drága üzenetét hordozzák, azok szíve a magasztalás szellemében lángol.

Az evangélium szolgálóinak száma ne csökkenjen, hanem inkább gyarapodjék. Arra a területre, ahol most egy prédikátor áll, még másik húszat kell állítani, és ha Isten Lelke vezérli őket, ez a húsz úgy fogja hirdetni az igazságot, hogy ismét további hússzal gyarapítsa.

Krisztus olyan feltételeket szab, amelyek Neki tetszenek. Amennyivel közelebb jutnak követői a tiszta, tökéletes hithez és testvéri szeretethez, annyival mindig több és több erőt nyernek az igazság hirdetéséhez. Az Úr isteni segítséget helyez kilátásba minden olyan szükséghelyzetben, ahol kevés az emberi erő. Szent Lelket ad, hogy segítségül legyen minden nehézségben, erősítse reménységünket és bizonyosságunkat, megvilágítsa értelmünket és megtisztítsa szívünket. Kívánja, hogy tervei kivitele-

zéséhez elegendő segítő eszköz álljon rendelkezésre. Kérlek benneteket, keressetek tanácsot Istennél; keressetek teljes szívből, „és valamit mond nektek, megtegyétek” (Ján. 2,5).

„Milyen gyorsan hirdethetné az üzenetet az egész világnak a megfeszített, feltámadott és mielőbb visszatérő Üdvözítőről a munkások olyan serege, amilyen az ifjúságunk, ha helyesen nevelnék őket! Milyen gyorsan jöhetne el a vég! Vége volna a szenvedésnek, bánatnak, bűnnek. Gyermekeink ahelyett, hogy olyan javakat biztosítanak maguknak, amelyhez bűn és fájdalom tapad, milyen gyorsan nyerhetnék el örök életüket ott, „ahol igazak öröklik a földet és mindvégig rajta lakoznak”. (Zsolt. 37,29) Ahol „nem mondja a lakos: beteg vagyok”, ahol „nem hallatik többé siralom és kiáltás szava” (Ésa. 33,24; 65,19).

4. szombat, 2015. április 25.

LEGYENEK AZ IFJAK TEHERHORDOZÓK!

„Írtam néktek, ifjak, mert erősek vagytok és meggyőztétek a gonoszt.” (1Ján 2,14)

Isten az ifjúság erejét, buzgalmát és bátorságát kívánja, hogy a mű minden ágazata előrehaladjon. Az ifjúságot választotta ki, hogy ügyét előrevigyék. Friss, töretlen akaraterőre van szükség, hogy a terveket tiszta értelemmel tudják lefektetni és azokat bátor kézzel véghezvinni. Fiatal férfiakat és nőket szólít fel Isten, hogy szenteljék Néki ifjúi erejüket és tehetségüket; gondolkozzanak élesen, cselekedjenek erélyesen, úgy szerezzenek dicsőséget Nevének és üdvösséget embertársaiknak.

Ilyen magasztos elhívás mellett ifjúságunk ne a szórakozást keresse, és ne arra törekedjen, hogy önelégült életet éljen. Lelkek megmentése legyen minden tettük indítórugója. Az Istentől nyert erő segítségével emelkedjenek minden lealacsonyító szokás fölé és gondolják meg minden lépésüket, amennyiben szem előtt tartják, hogy mások követik őket azon az úton, amelyen így elindultak.

Senki sem élhet önmagának. Mindenki valamilyen befolyást gyakorol vagy a jóra, vagy a rosszra. Ezért az apostol arra kéri az ifjúságot, hogy gondolkodjanak józanul. Hogyan is cselekedhetnének másként, ha jól meggondolják, hogy ők Krisztus munkatársaivá akarnak válni az

Ő önmegtagadásában és önfeláldozásában, hosszútűrésében és kegyelmes jóságában?

Az ifjúság részére ma is mérvadó a Timótheushoz intézett felszólítás: „Igyekezz, hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint olyan munkás, aki szégyent nem vall, aki helyesen hasogatja az igazság beszédét... Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld: hanem kövesd az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet... Légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a lélekben, a hitben, a tisztaságban.» (2Tim 2,15, 22; 1Tim 4,12)

A közöttünk élő teherhordozók meghalnak egyszer. Sokan azok közül, akik az első sorban álltak, hogy véghezvigyék a reformokat, amelyeket mi mint nép alkottunk, túljutottak már életük delén: testi és szellemi erejük hanyatlóban van. Féltő gonddal kérdezzük tehát: ki fogja helyüket betölteni? Kire bízható az egyház jóléte, ha a jelenlegi oszlopok kidőlnek? Aggodalommal tekintünk mai ifjúságunkra, amelynek ezeket a terheket kell felvenni és a felelősséget viselnie kell. Oda kell beállniuk, ahol a többiek a munkát abbahagyták, és életmódjuk határozza meg, hogy erkölcsiség, vallás és komoly istenfélelem jut-e felszínre, avagy erkölcsatlenség és istentelenség rontja és homályosítja el mindazt, ami értékes.

Az idősebbeknek nevelni kell az ifjabbakat tanítás és példaadás által, hogy megfeleljenek a követelményeknek, amelyeket emberek és Teremtőjük támasztanak. Súlyos felelősséget kell helyezni ezekre az ifjakra. A kérdés az, hogy uralkodni tudnak-e magukon és megállhatnak-e Istentől nyert tisztaságukban, megvetve mindazt, ami a bűn látszatát kelti?

Még sohasem forgott annyi a kockán, még sohasem függött annyi egy nemzedéken, mint azokon, akik ma lépnek a cselekvés színpadára. Az ifjúság egy pillanatra se higgye, hogy valamilyen bizalmi állást helyesen betölthet anélkül, hogy feddhetetlen jellemmel bírna! Ugyanígy várhatnának arra is, hogy a tövisről szőlőt és a bogáncsról fügét lehessen szedni.

A jó jellem kiépítésénél követ köre kell felrakni. Azokat a jellemvonásokat, amelyek hozzásegítik az ifjúságot, hogy Isten ügyét eredményesen végezzék, tehetségük és szorgalmuk által, a Gondviseléstől nyert minden alkalom felhasználásával és a minden bölcsesség forrásával való összeköttetés által szerezhetik meg. Az ifjúságnak nem lehet alacsony színvonallal megelégedni. József és Dániel jó példa számára és tökéletes mintaképpül szolgál neki az Üdvözítő élete.

5. szombat, 2015. május 2.

AZ IFJÚSÁG KÉPZÉSÉNEK SZÜKSÉGESSÉGE

Az ifjúságnak csakhamar olyan terheket kell vállalni, amelyeket most Isten idősebb szolgálói hordanak. Azáltal, hogy elmulasztottuk az ifjakat helyes és gyakorlati kiképzésben részesíteni, igen sok időt veszítettünk. Isten ügye folyton előrehalad, és nekünk teljesíteni kell Isten parancsát, amely így szól: menjetek előre! Ifjú férfiakra és nőkre van szükség, akik nem engedik magukat a körülmények által befolyásolni; akik Istennel járnak, sokat imádkoznak és komoly igyekezettel törekszenek annyi világhírességet szerezni, amennyit csak lehetséges.

Isten szolgájának a legmagasabb szellemi és erkölcsi erőit kell használnia, melyekkel a természet, a tanulás és Isten kegyelme megáldotta. Eredményét azonban inkább az odaadás és önmegtartóztatás mértéke szabja meg, amellyel munkáját végzi, semmint a természettől nyert vagy a szerzett tehetségek. Komoly, állandó fáradozás szükséges, hogy megszerze a hasznossá váláshoz szükséges képesítést; azonban, ha Isten nem munkálkodik az emberben, az ember nem hozhat létre semmi jót. Az isteni kegyelem nyújtja a megmentő erőt, amely nélkül minden emberi fáradozás hiábavaló.

Ha Isten egy munka elvégzését óhajtja, akkor nemcsak a vezető férfiakat szólítja fel annak elvégzésére, hanem minden munkást. Ma a fiatal férfiakhoz és nőkhez szól felhívása, akik lélekben és testben erősek és munkára képesek. Azt kívánja, hogy agyuk, csontjaik és izmaik friss, egészséges erőit harcba indítsák fejedelemségek, hatalmasságok és a gonoszság lelkei ellen, akik az ég alatt vannak. Ehhez megfelelő előkészületre van szükségük. ...

Isten ügye tehetséges embereket igényel. Már az üzleti életben is a jó nevelést és képzést tekintik szükséges előkészületnek, teljes joggal. Mennyivel inkább szükséges az alapos előkészület, hogy a világnak elvihessék az utolsó kegyelmi üzenetet! Ezt a kiképzést nem lehet egyszerűen prédikációk meghallgatása által elérni. A mi ifjainkat a mi iskolánkban kell nevelni Isten ügye számára. Tapasztalt tanítók vezetése mellett kell alapos kiképzést nyerniük. Az iskolaidőt jól kell kihasználni és az elnyert ismereteket a gyakorlatban kell megvalósítani. Szorgalmas, kitartó tanulásra és buzgó munkálkodásra van szükség, hogy valaki eredményes prédikátor legyen, az evangélium tehetséges szolgája a munka bármely

ágában. Csak az állandó tanulás fejleszti az Istentől bölcs előrehaladásra kapott képességeket.

Ifjaink gyakran kárt szenvednek amiatt, hogy megengedik nekik a prédikálást, mielőtt még teljesen ismernék az Írást. Sőt, egyesek már prédikálni kezdenek, pedig még teljesen járatlanok az Írásban, úgyszintén tapasztalatlanok és tehetségtelenek más dolgokban is. Alig tudják olvasni az Írást, akadoznak, a szavakat rosszul olvassák, és oly módon vetik egybe, hogy Isten Igéje kárt szenved. Aki nem tud helyesen olvasni, az tanuljon meg előbb! Előbb legyen alkalmas a tanításra, azután álljon fel a szószékre. ...

Mindazok, akiket kiképeztek az Úr szolgálatára, foglalják el helyüket gyorsan az egyházban. Olyan evangéliumi szolgálókra van szükség, akik házról házra akarnak dolgozni. Komoly fáradozás szükséges olyan helyeken, ahol még semmit sem hallottak a Biblia igazságairól. Szükség van énekekre, imára és a Biblia olvasására a nép otthonaiban. Éppen most van itt annak az ideje, hogy ennek a megbízásnak eleget tegyünk. „Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek.” (Mt. 28,20) Aki ezt a munkát végzi, annak alaposan ismernie kell a Szentírást. „Meg van írva!” - ez legyen védőfegyvere. Isten megvilágosította előttünk Igéjét, hogy ezt a világosságot embertársainknak adhassuk. Az „Így szól az Úr!” hatalommal érinti a lelket és mindenfelé megmutatkoznak azok gyümölcsei, akik őszinte szolgálatot teljesítenek.

6. szombat, 2015. május 9.

KIKÉPZÉS A MISSZIÓMUNKÁRA

„Isten munkatársai vagyunk; Isten szántóföldje, Isten épülete vagyunk.” (1Kor. 3,9)

Krisztus szolgájának munkája nem könnyű, sem nem jelentéktelen. Magasztos elhívatása egész jövőendő életét átalakítja és befolyásolja. Aki ilyen szent munkára vállalkozik, használja fel minden erejét, hogy azt betöltse. Magas célt tűzön ki. Soha nem ér el magasabb szintet, mint amelyet célul tűzött ki magának. Nem terjeszthet addig világosságot, amíg ő maga nem jutott világossághoz. Tanulónak kell lennie, míg elegendő bölcsességgel és tapasztalattal nem rendelkezik, hogy azután tanító legyen és megismertesse a Szentírást azokkal, akik sötétségben járnak.

Ha Isten munkatársakat hív el, hogy vele együtt dolgozzanak, teljesen bizonyos, hogy megkívánja tőlük a legtökéletesebb előkészületet, hogy Igéjének szent és magasztos igazságait helyesen szemléltessék.

Akik odaszentelik magukat Isten műve szolgálatának, azokat nevelni és képezni kell erre a munkára, hogy tiszttségüket megfelelő körültekintéssel végezhessék. Ne higgyétek azt, hogy egyből felléphetnek a létra felsőbb fokaira. Akik eredményesek akarnak lenni, a legalsó fokon kell kezdeniük és fokról fokra előrehaladni. Alkalmat és kiváltságokat nyernek növekedésükhöz és minden lehető el kell követniük, hogy megtanulják Isten munkáját eredményesen vezetni.

Prédikátoraink, bárhol is munkálkodnak - Európában vagy Amerikában -, igyekezzenek mindenkor lelkesíteni az ifjúságot, hogy készüljön fel az Isten harcterén való munkálkodásra. Aki Krisztus szolgájának nevezi magát, szolgálatot is kell teljesítenie. Az a név, hogy „szolga”, már rámutat az elszegődésre, munkára és felelősségre. Isten mindenkit felruházott adományokkal, amelyeket fel kell használnia az Ő szolgálatában. Mindenkiné kiszabta munkáját, és azt kívánja, hogy minden tehetségünket fejlesszük ki az Ő dicsőségére.

Az egyik nagy bázeli nyomdaüzem előtt volt egy nagy sétány, amelyet a kormány katonai hadgyakorlatok végzésére használ. Itt látható volt, ahogyan az év bizonyos időszakaiban a katonákat kiképezték a hadsereg minden kötelességére, hogy háború esetén készek legyenek a kormány hívására a tényleges szolgálatot elvégezni.

Egyik nap egy ragyogó sátrat hoztak. Aztán jött a sátor felállításának és lebontásának rendje. Utasítást adtak a felállítás helyes sorrendjére, minden embernek megvolt a külön feladata. Számos alkalommal állították fel és bontották le.

Egy másik csoport sok kis ágyút hozott és a tisztek megmutatták miként lehet ezeket gyorsan egyik helyről a másikra vinni. Hogyan kell szétszedni az ágyúkocsit, hogyan kell használatra előkészíteni az ágyút és gyorsan újra hozzákapcsolni az első kerekeket, hogy készen legyen a parancskiadás idejére és azonnal mozgásba lehessen hozni.

Mentőket hoztak a területre, és az egészségügyi csoportokat a sebesültek gondozására tanították. Férfiakat fektettek hordágyakra, fejük és végtagjaik be voltak kötözve úgy, mint akik a csatatéren sebesültek meg. Azután a mentőbe fektették őket és elvitték a terepről.

Órákon át gyakorolják, hogyan szabaduljanak meg a hátizsákjuktól és hogyan vegyék fel gyorsan újra a megfelelő helyzetben. Megtanítják

őket, hogyan rakják gúlába fegyvereiket és hogyan ragadják meg gyorsan. Gyakorolják az ellenség elleni támadást és minden hadmozdulatra kiképezik őket. Mindenféle szükséghelyzetre felkészítik az embereket.

Akik Immánuel fejedelemért indulnak harcba, legyenek kevésbé komolyak és lelkiismeretesek a lelki harcra való felkészülésükben? Akik erre a nagy munkára vállalkoznak, azoknak részt kell venniük a szükséges kiképzésen. Meg kell tanulniuk engedelmeskedni, mielőtt parancsolnának.

7. szombat, 2015. május 16.

KIKÉPZÉSI LEHETŐSÉGEK

Határozott előrelépés kell a különleges előkészítő munka tekintetében. Minden konferenciánkon szülessenek jól átgondolt tervek azok tanítására és képzésére, akik Isten művében kívánnak dolgozni. Városi misszióink jó alkalmat nyújtanak a missziómunkára való előkészülés céljaira, azonban ez még nem elegendő. Iskoláinkban a legjobb lehetőségekre lenne szükség a munkások felkészítésére bel- és külföldi területekre. Nagyobb gyülekezeteinkben is legyen külön iskola ifjú férfiak és nők részére, hogy kiképezzék őket az Úr szolgálatára. Prédikátoraink is sokkal több gondot fordítsanak fiatalabb munkásaink kiképzésére és segítésére.

Ha egy fontos helyen próbálják az igazságot bemutatni, prédikátoraink szenteljenek külön figyelmet azok tanítására és képzésére, akikkel együtt dolgoznak. Szükség van könyvevangélistákra és olyanokra, akik a családokban tartanak Biblia-felolvasásokat, úgy, hogy mialatt a prédikátor szolgál az Igével és tanítással, ők is lelkeket hívjanak el az igazságra.

Prédikáljanak, és többet tanítsanak! Tanítsák a felnőtteket és a fiatalokat arra, hogy miként dolgozhatnak eredményesen. A prédikátorok szerezzenek jártasságot abban, hogy másokat megtanítsanak a Biblia tanulmányozására, és oktassák azok gondolkodás- és viselkedésmódját, akik Isten ügyének munkásaivá válnak. Azonkívül legyenek készen tanáccsal és tanítással azok mellé állni, akik fiatalok a hitben, és akiknél megvan a reménység arra, hogy képesek a Mesterért munkálkodni.

Mindenki, aki eredményes szolgálattevő akar lenni, szenteljen sok időt az imának. Isten és a lélek közötti kapcsolat legyen akadálymentes, hogy az evangéliumi munkás megismerje Vezetőjének hangját. A Bibliát szorgalmasan kell kutatni. Isten igazsága - hasonlóan az aranyhoz - nem

található meg mindenkor a felszínen, csak komoly elmélkedés és kutatás által érhető el. Az ilyen tanulmány nemcsak a legértékesebb tudással tölti meg az elmét, hanem a szellemi erőket is kitérít és megerősíti, és az örökkévaló dolgok igazi értékükben jelentkeznek. Az isteni rendeléseknek át kell hatniuk a mindennapi életet, és életmódunkat az életszentség Isten által adott színvonalához kell szabnunk. Így erősödik és nemesedik egész jellemünk.

Aki Isten szent művére akarja alkalmassá tenni magát, óvakodjon ellenséges területre lépni. Inkább olyan emberek társaságát keresse, akik segítségére lehetnek isteni ismeretek megszerzésében. Isten megengedte, hogy Jánost, a szeretett tanítványt Páthmosz szigetére száműzzék, ahol el volt zárva a világ forgatagától és küzdelmeitől, minden külső befolyástól, még attól a munkától is, amit szeretett. Így beszélhetett az Úr vele és tárhatta elé a világ történelmének záró jeleneteit. Keresztelő János a pusztába vonult, hogy ott nyerje el Istentől az üzenetet, amelyet hirdetnie kellett, azt az üzenetet, amely hívatva volt az utat elkészíteni az Eljövendő számára.

Zárjuk el magunkat, amennyire tehetjük, minden olyan befolyástól, amely gondolatainkat eltérítheti Isten művétől. Különösen a hitben és tapasztalatokban még fiatalok óvakodjanak, hogy önbizalmuk ne vigye őket a kísértés útjára.

Aki helyesen ragadja meg a munkát, az szükségét érzi, hogy minden lépésénél Jézus legyen a segítségére és azt is felismeri, hogy értelmének és modorának kiművelése kötelesség, amellyel önmagának és Istennek tartozik; olyan kötelesség, amelyre szükség van az eredményes munka elvégzéséhez.

8. szombat, 2015. május 23.

ÖNELÉGÜLTSG

Sokan érzik úgy, hogy alkalmasak egy olyan munkára, amelyről alig tudnak valamit. Ha saját fontosságukat előtérbe helyezve kezdenek dolgozni, és nem kapják meg azt a tudást, amelyet Krisztus iskolájában kell elsajátítaniuk, ezek az emberek arra lesznek ítélve, hogy sok nehézséggel kell megküzdeniük, melyek megoldására teljesen felkészületlenek. Mindig tapasztalat és bölcsesség hiányában lesznek, míg fel nem ismerik nagyfokú

hiányosságait. Isten ügye súlyos veszteségeket szenvedett az olyan férfiak hiányos munkája miatt, akiknek volt ugyan tehetségük, de nem volt helyes kiképzésük. Elkezdtek egy olyan munkát, amelyről nem tudták, hogyan kell végezni. Ezért kevés eredményt értek el. Tizedrészét sem végezték el annak, amit elvégezhettek volna, ha előzőleg helyes kiképzésben részesülnek. Megragadtak néhány gondolatot, elsajátították egyes előadások gondolatmenetét és fejlődésük ezzel befejeződött. Azt hitték, hogy tanítók lehetnek, amikor alig tudták az igazság ismeretének ábécéjét. Azóta is botladoznak. Nincs meg a kellő érdeklődésük ahhoz, hogy szunnyadó energiáikat felébresszék vagy próbára tegyék erejüket, hogy eredményes munkásokká váljanak. Nem vették a fáradságot, hogy alapos, jól megfontolt terveket dolgozzanak ki, és tevékenységük minden téren hiányosságokat mutat. ...

Akik a lélekmentés munkáját tűzik ki célul és saját véges bölcseségeikre támaszkodnak, biztos, hogy kudarcot vallanak. Ha azonban keveset tartanak magukról és teljesen Isten ígéreteire támaszkodnak, Ő soha nem hagyja cserben őket. „Bizodalmad legyen az Úrban teljes szívedből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál. Minden utjaidban megismered Őt, akkor Ő igazgatja a te utjaidat.” (Péld. 3,5-6). Előjogunk az, hogy bölcs Tanácsadó vezessen bennünket.

Isten az alázatosokat hatalmassá teheti szolgálatában. Akik engedelmesen követik a felhívást a kötelességteljesítésre és képességeiket a legjobban fejlesztik, azok bizonyosak lehetnek Isten segítségében. Akik megtesznek mindent, amit megtehetnek, és az után Istenre bízzák, hogy fáradozásait támogassa, azokhoz angyalok jönnek a világosság követeként, hogy munkájukban segítsék őket. ...

Krisztus minden hírnöke legyen tiszta szívű. Szájában ne találtassék álnokság. Gondolnia kell arra, hogy eredményes munkát végezhesen, Krisztus oldala mellett kell állnia és minden bűnös szokása, bármennyire titkos is, ismeretes az Úr előtt, akinek szolgál.

A bűn eltorzította az isteni képmást az emberben. De Krisztus által újra helyreállítható. Azonban csak komoly ima és énünk feletti győzelem által lehetünk részesei az isteni természetnek. ...

Isten szolgájának a legmagasabb szellemi és erkölcsi erőit kell használnia, melyekkel a természet, a tanulás és Isten kegyelme megáldotta. Eredményét azonban inkább az odaadás és önmegtartóztatás mértéke szabja meg, amellyel munkáját végzi, semmint a természettől nyert vagy a szerzett tehetségek. Komoly, állandó fáradozás szükséges, hogy megszerezze a hasznossá váláshoz szükséges képesítést; azonban, ha Isten

nem munkálkodik az emberben, az ember nem hozhat létre semmi jót. Krisztus mondta: „Mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek” (Ján 15,5). Az isteni kegyelem nyújtja a megmentő erőt, amely nélkül minden emberi fáradozás hiábavaló.

9. szombat, 2015. május 30.

NEHÉZ TERÜLETRE FIATALOKAT

Fejezzük ki bizalmunkat ifjaink iránt. Minden vállalkozásban, amely munkát és áldozatot követel, legyenek úttörők, de a munkával túlterhelt szolgálkat tanácsadóként tiszteljék, hogy azok bátoríthassák és erősíthessék azokat, akik a legfáradtságosabb munkát végzik Istenért. Az Úr ezeket a tapasztalt prédikátorokat nehéz, felelősségteljes állásokba helyezte már kora ifjúságukban, amikor még sem testi, sem szellemi erőik nem voltak teljesen kifejlődve. A rájuk ruházott bizalom súlya felébresztette tetterejükét és az állandó munkálkodás elősegítette testi és szellemi fejlődésüket.

Ifjú férfiakra van szükség. Isten hívta őket a misszióterületekre. Miután aránylag mentesek a gondoktól és felelősségektől, előnyösebb őket munkába küldeni, mint olyanokat, akiknek nagy családot kell ellátni és felnevelni. Azon kívül az ifjú emberek könnyebben tudnak új éghajlathoz, új viszonyokhoz alkalmazkodni és könnyebben viselik el a kényelmetlenségeket és nehézségeket. Tapintat és kitartás által ott érhetik el az embereket, ahol éppen vannak.

Az erők gyakorlat által szaporodnak. Aki Istentől nyert képességét kihasználja, tapasztalni fogja azok növekedését jobb szolgálatra. Aki semmit sem tesz Isten ügyéért, nem növekedhet kegyelemben és az igazság megismerésében. Ha egy egészséges ember ágyban fekvve vonakodna használni tagjait, csakhamar elveszítené erőit azok használatára. A keresztyény is, aki nem gyakorolja Istentől nyert erői használatát, nemcsak nem növekedik Krisztusban, hanem elveszti még azokat az erőket is, amelyeknek birtokában volt; lelkileg megbénul.

Ellenben, aki Isten és embertársai iránt való szeretetből igyekszik mások segítségére lenni, az meggyökerezik, megerősödik és megszilárdul az igazságban. Az igazi keresztyény Istenért folytatott munkájában nem engedi magát pillanatnyi indulatoktól, hanem csak alapelvektől vezettetni, és pedig nemcsak egy napra vagy egy hónapra, hanem egy egész életre. ...

A Mester evangéliumi szolgák után kiált. Ki válaszol? Nem mindenki, aki belép a hadseregbe, lehet generális, százados, őrmester vagy akár csak tizedes is. Vezetőként se visel mindenki felelősséget. Vannak másféle nehéz munkák is. Sáncokat kell kiásni, várakat építeni, másoknak örködniük kell, és néhánynak parancsokat továbbítani. Bár a tisztek kevesen vannak, sok katonára van szükség, hogy a hadsereg legénységét alkossák, és mégis minden egyes ember hűségétől függ az eredmény. Egyetlen ember gyávasága vagy árulása veszedelmet hozhat az egész hadseregére.

Ő, aki «kinek-kinek a maga dolgát megszabta» (Mk. 13,34) annak tehetsége szerint, nem hagyja jutalom nélkül a hűséges munka teljesítését. Minden hűséggel és hittel teljesített szolgálat Isten jóindulatának és elismerésének különös jelével koronáztatik meg. Krisztus minden szolgájának szól az ígéret: „Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve” (Zsolt. 126,6).

Sok mai gyermek, aki úgy nőtt fel, mint Dániel, szülei otthonában, ahol Isten Igéjét és műveit szemlélhette és tanulta a hűséges szolgálatot, még törvényhozó testületekben, törvényszékeken vagy királyi udvarokban is ott áll majd tanúként a Királyok Királya mellett. Sokakat hívnak el szolgálatra messzi országokba. Az egész világ megnyílik az evangélium előtt.

10. szombat, 2015. Június 6.

ÉRTELMESES ÉS VILÁGOS BESZÉD

Amikor beszélsz, ejts ki minden szót kikerekítetten és teljes hangereővel; minden mondatot az utolsó szóig világosan és érthetően. Sokan elejtik a hangot a mondat végén és olyan érthetetlenül beszélnek, hogy így a gondolat ereje szertefoszlik. Azokat a szavakat, amelyek érdekesebbek a kimondásra, világosan, érthetően és határozott hangsúllyal ejtsük ki. De soha ne keressetek olyan szavakat, amelyek azt a benyomást keltenék, hogy tanultak vagytok. Minél egyszerűbben beszéltek, annál jobban megértik szavaitokat!

Ifjú férfiak és nők! Felébresztette-e Isten szívetekben a vágyat, hogy Néki szolgáljatok? Akkor képezzétek beszédmódokat a legjobb tudásotok szerint, hogy másoknak is elmondhassátok a drága igazságot. Ne szokjátok meg, hogy olyan érthetetlenül és halkán imádkoztok, hogy imáitok megértéséhez tolmácsra van szükség. Imádkozzatok egyszerűen,

de világosan és érthetően! Ha a hangotokat annyira lehalkítjátok, hogy nem lehet megérteni, ez még nem jelent alázatot. ...

Ha a gyülekezetben imádkoztok, ne feledkezzetek meg arról: Istenhez szóltok, és Ő megkívánja tőletek, hogy úgy beszéljete, hogy minden jelenlevő meghallhassa és könyörgését egyesíthesse a tiétekkel. Az elhadart ima, amelyben a szavak összekeverednek, nem válik Isten dicsőségére és nem szolgál a hallgatók épülésére. A prédikátoroknak és mindenkinek, akik nyilvánosan imádkoznak, meg kell tanulniuk úgy imádkozni, hogy általa Istent dicsőítsék és a hallgatók áldásban részesüljenek. Lassan, érthetően és elég hangosan beszéljenek, hogy mindnyájan részt vehessenek az imában és a végén közösen áment mondhassanak. ...

Az a mód, ahogyan az igazságot hirdetik, gyakran meghatározó abban, hogy elfogadják-e azt, vagy elvetik. Mindenki, aki ebben a nagy reformációban közreműködik, igyekezzék jó szolgálattevővé válni, hogy a lehető legtöbb jót cselekedje, és ne csökkentse az igazság erejét saját hiányosságai miatt.

A prédikátoroknak és tanítóknak gyakorolniuk kell a világos beszédet és a szavak teljes kiejtését. Aki gyorsan, torokhangon beszél, egymásra halmazva a szavakat, természetellenesen magas hangon, csakhamar bereked és szavai sokat veszítenek abból az erőből, amellyel rendelkezne, ha lassan, érthetően és nem olyan hangon mondaná el azokat. A hallgatóság részvétet érez a szónok iránt, mivel észreveszi, mennyire erőlködik és attól fél, hogy minden pillanatban összeroskadhat. Nem az bizonyítja az ember buzgóságát, ha felindulással és erőteljes taglejtéssel beszél. „Mert a test gyakorlásának kevés haszna van”, mondja az apostol (1Tim 4,8).

Az Üdvözítő azt akarja, hogy munkatársai Őt mutassák be és minél szorosabban halad az ember Istennel, annál tökéletesebb lesz az előadás-módja, magatartása, testtartása és mozdulatai. Példaképpünk, Krisztus életében, soha sem láttak durva és bárdolatlan szokásokat. Ő mennyei küldött volt, és követőinek hasonlítaniuk kell hozzá.

Egyesek azt állítják, hogy az Úr a Szentlélek által képesíti az embereket úgy beszélni, ahogyan Ő kívánja; azonban Istennek nem szándéka elvégezni azt a munkát, amellyel az embereket bírta meg. Értelemmel ruházott fel bennünket a megítélésre, s alkalmat nyújt az elménk és a képességek kiképzésére. Ha megtettünk mindent, amire lehetőségünk volt, akkor komoly imában fordulhatunk Istenhez, hogy Lelke által segítsen abban, amit mi magunk nem tudunk elvégezni.

KÖVESSÜK PÁL APOSTOL PÉLDÁJÁT

Pál munkájának része volt az, hogy ifjú férfiakat képezzen az evangélium szolgálatára. Misszióújtjaira magával vitte őket és ezáltal olyan tapasztalatokat szereztek, amelyek később felelősségteljes állások betöltésére képesítették őket. Ha távol volt tőlük, munkájukat mindig figyelemmel kísérte. Timótheushoz és Titushoz írt levelei bizonyítják, mennyire vágyott arra, hogy eredményesek legyenek. „És amiket tőlem hallottál sok bizonyosság által - írja -, azokat bízzad hív emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek” (2Tim. 2,2).

Pál munkálkodásának módja még egy fontos tanítást tartalmaz a mai prédikátorok számára. Tapasztalt munkások nemes munkát végeznek, ha ahelyett, hogy minden terhet ők hordoznak, fiatalokat oktatnak és az ő vállukra is terheket helyeznek. Isten akarata, hogy művében dolgozó prédikátorai az ifjakat az Ő szolgálatára neveljék.

Azonban a leendő munkás ne vesse alá magát teljesen az idősebb munkás eszméinek és véleményének, akire rábízott, mert így elveszíti saját egyéniségét. Nem szabad, hogy azonossága beolvadjon az őt tanító személyébe annyira, hogy ne merjen ítéletet alkotni, és csak azt tegye, amit mondtak neki, függetlenül attól, mi a saját felfogása a helyes és helytelen dolgokról. Megvan az az előjoga, hogy személyesen tanuljon a nagy Tanítótól. Ha az illető, akivel együtt munkálkodik, olyan utat követ, amely nem áll összhangban azzal, hogy „így szól az Úr”, akkor ne forduljon másfelé, hanem menjen el a feljebbvalójához, tárja elé az ügyet és fejtse ki szabadon saját véleményét. Így a tanítvány áldására lehet tanítójának. Kötelességét lelkiismeretesen végezze. Isten nem tekinti őt büntelennak, ha hallgatólag elnézi a helytelen cselekedeteket, bármily nagy befolyással vagy felelősséggel is rendelkezik tanítója.

Tanácsoljuk az ifjú embereknek, hogy kapcsolódjanak az idősebb zászlóvivőkhöz, hogy ezek a hűségesek erősíthessék és taníthassák őket, akik már oly sok harcot átéltek és akikhez a Szentlélek bizonyossága által Isten már gyakran szólt, megmutatva nekik a helyes utat. Ha Isten népét veszedelem éri, amely próbára teszi hitét, ezek az úttörő munkások beszéljék el a múltban szerzett tapasztalataikat, amikor ugyanilyen esetekben kételyek merültek fel az igazsággal szemben és idegenszerű nézeteket hoztak be, amelyek nem Istentől származtak. Manapság Sátán keresi az

alkalmakat, hogy az Igazság mérföldköveit ledöntse, azokat az emlékműveket, melyeket az út mentén állítottak fel. Szükség van az Úr idős szolgálóinak tapasztalataira, akik házukat sziklára építették és állhatatosak az igazságban, jóban és rosszban egyaránt.

12. szombat, 2015. június 20.

ERŐ A SZOLGÁLATHOZ

A veszedelem idején az egyháznak olyan munkáshadseregére van szüksége, amelynek tagjai - mint Pál - hasznos szolgálatra nevelődtek, akiknek mély tapasztalatuk van az Isten dolgaiban, akik komolyak és buzgók. Megszentelt, önfeláldozó férfiak kelljenek, akik nem riadnak vissza a megpróbáltatásoktól és felelősségtől; akik bátrak és hűek, szívükben kiformalódott Krisztus, a „dicsőség ama reménysége”, és szent tüzzel érintett ajakkal „hirdetik az Igét”. Ilyen munkások hiányában szenved Isten ügye, és a végzetes tévtanok, mint halálos mérgek fertőzik meg az emberiség erkölcsét és fosztják meg reményétől.

Azok a férfiak, akik Isten jelenlétében élnek és bejegyezték nevüket a mennyei könyvekbe, mint Dánielét, minden tehetségüket arra szentelték, hogy Isten országát a legjobban tudják bemutatni a gonoszságban veszteglő világnak. Az ismeretben való előrehaladás nélkülözhetetlen; ha az Isten ügyében használják fel, a tudás hatalom a jóra. A világnak gondolkodó férfiakra van szüksége; olyan férfiakra, akik hűek az alapelvekhez, akik értelemben és lelkiertőben állandóan növekednek. A sajtónak tehetséges emberekre van szüksége, akik által az igazság szárnyakat kaphat, hogy az evangélium minden néphez és nyelvhez eljusson.

Krisztus így utasít bennünket: „Eredj el az utakra és a sövényekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit - parancsolja nekünk Krisztus -, hogy megteljen az én házam.” (Lk. 14,23) Ennek az igének engedelmességgel kell mennünk a közelben és távolban levő pogány népekhez. A vámszedőknek és paráznáknak hallaniuk kell az Üdvözítő meghívását. Követi barátságossága és türelme által a meghívó kényszerítő hatalommá lesz azok felemelésére, akik a legmélyebbre süllyedtek a bűnben.

A keresztyén indítékok azt kívánják, hogy határozott szándékkal, soha el nem csüggedő részvétellel és állandóan növekvő sürgetéssel dolgozzunk

a lelkekért, akiket Sátán el akar pusztítani. Semmi se csökkentse a komoly, tusakodó buzgalmat az elveszettek megmentésére.

Figyeljétek meg a Szentírásban, hogyan nyilatkozik meg az a jóra készető lelkület, amely férfiakat és nőket arra serkent, hogy Jézus Krisztushoz jöjjenek. Minden alkalmat meg kell ragadnunk - házanként és nyilvánosan -, hogy az embereket az Üdvözítőhöz vonjuk. Minden erőnkkel készítsük őket arra, hogy Krisztusra tekintsenek, és fogadják el önmegtagadó életét és áldozatát. Azt kell megértetnünk velük, hogy Krisztus szívének úgy szereznek örömet, ha minden képességüket neve dicsőítésére használják fel.

Nem munkaidőnk hosszát tekinti az Úr, hanem a munkában tanúsított készséget és hűséget. Minden szolgálatunkban énünk teljes odaadását követeli. A legkisebb őszintén, önmegtagadóan elvégzett kötelesség kedvesebb Isten előtt, mint a legnagyobb munka, ha abban önzés nyomai fedezhetők fel. Azt nézi, vajon figyelünk-e Krisztus Lelkére, hogy milyen Krisztushoz való hasonlóságot nyilvánítunk ki munkánk végzésében. Inkább a szeretetre és hűségre tekint, amellyel dolgozunk, mint a munka nagyságára.

Ha az önzésünk meghalt és a hatalom utáni vágyunkat teljesen elfojtottuk, ha hála tölti be szívünket és életünket a szeretet fűszerezi, csak akkor lakozik Jézus Krisztus a lelkünkben, és Isten munkatársainak ismer el bennünket. (COL 402)

A világon minden ember között azok legyenek a legönzetlenebbek, a legbarátságosabbak és legudvariasabbak, akik másokat akarnak reformálni. Életükben igazi jóság és önzetlen cselekedetek nyilvánuljanak meg. Krisztusnak az a szolgája, akiből az udvariasság hiányzik, aki türelmetlennek mutatkozik mások tudatlanságával és csodálkozásával szemben, aki nem fontolja meg mit beszél és meggondolatlanul cselekszik, becsukhatja a szívekhez vezető ajtókat, úgy hogy azokat sosem tudja már kinyitni.

Mint a harmat és az enyhe eső, amely a szomjas növényre hull, úgy mondjatok barátságos szavakat, ha embereket akartok a tévedéstől megmenteni. Istennek az a terve, hogy először a szíveket érje el. Közöljük az igazságot szeretettel, és bízunk az Úrra, hogy erőt kölcsönözzön életek átalakításához.

Természtől fogva magunkban bízunk és makacsok vagyunk. Ha megtanuljuk azokat a leckéket, amelyeket Krisztus akar megtanítani nekünk, akkor természetének részeseivé válunk és ezentúl az Ő életét éljük. Krisztus csodálatos példája, összehasonlíthatatlan szeretete, szelídsége, amellyel mások lelkével foglalkozott, amikor sírt a sírókkal és

örült az örvendezőkkel - mély hatást gyakorol mindazokra, akik őszintén követik Őt. Barátságos szavakkal és cselekedetekkel próbálják meg könnyűvé tenni az ösvényt az elfáradt lábak előtt.

13. szombat, 2015. június 27.

KETTŐS ÉLETET KELL ÉLNÜNK

A nevelésnél nem az ismeretek közlése a fődolog, hanem az éltető erő átadása, amelyet a szív és lélek Istennel való összeköttetése által nyerhetünk. Csak az élet tud életet adni. Milyen előjogot élveztek azok, akik három évig naponta összeköttetésben voltak az isteni étellel, amelyből minden életadó ösztönzés származott, mely a világot megáldotta! Jézus összes követője közül először János, a szeretett tanítvány adta át magát e csodálatos élet hatalmának. Ő mondja: „És az élet megjelent és láttuk és tanúbizonyoságot teszünk róla, és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál van és megjelent nekünk. És az Ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet a kegyelemért.” (1Ján 1,2; Ján 1,16)

Jézus apostolainak semmijük sem volt, ami rájuk dicsőséget hozott volna. Teljesen világos, hogy munkájuk eredményét egyedül Istennek köszönhették. E férfiak élete, jelleme, amelyet kifejlesztettek és az erőteljes munka, amelyet Isten általuk végzett, bizonyoságot tesznek, hogy mit akar Isten mindazok által tenni, akik megtérnek és engedelmeskednek neki.

Az alázatosság felette áll a dicsőségnek. Az Úr - ha nagy munkát kíván végezni az emberekért - olyan szolgálókat választ, mint Keresztelő János, akik a világ előtt alacsony helyet foglalnak el. A leggyermekibb tanítvány a legeredményesebb az Istenért végzett munkában. A mennyei erők csak azzal tudnak együtt dolgozni, aki nem önmagát akarja felmagasztalni, hanem lelkeket akar menteni. Aki legjobban érzi az isteni segítség szükségességét, az könnyörögni fog érte, és a Szentlélek megerősítő és felemelő fénysugarat hint rá Jézustól. A Krisztussal való közösség arra készíti, hogy elmenjen azokért munkálkodni, akik a bűn rabszolgái lettek. Missziójára kenetet kap, és eredményt ér el ott, ahol sok tanult és bölcs célt tévesztene.

Istennel ima által kell közösségben lenni annak, aki a lelkeket bűnbánatra szólítja fel. A Mindenhatóba kapaszkodva ezt kell mondania: „Nem engedlek el, míg meg nem áldasz engem. Adj erőt, hogy lelkeket nyerjek Krisztus számára.”

Pál így szól: „amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10) Ha felismerjük gyengeségünket, tanuljuk meg, hogy olyan erőben ne bízunk, amellyel nem rendelkezünk. Semmi sincs oly nagy hatással viselkedésünk legmélyebb indítékaira, mint Jézus Krisztus megbocsátó szeretetének tudata. Semmi sem gyakorolhat oly erős befolyást a szívre, mint az az állandó tudat, hogy felelősséggel tartozunk Istennek. Istennel kell összeköttetésbe lépni, hogy a Szentlélek birtokba vegyen bennünket és alkalmassá tegyen arra, hogy felebarátainkkal is összeköttetésben legyünk.

Ezért örüljete, hogy Krisztus összekötött benneteket Istennel, és így a mennyei család tagjai lehettek. Mialatt magasabbra néztek önmagatoknál, állandóan tudatában lesztek az emberiség gyengeségének. Minél kevesebbre értékelitek magatokat, annál világosabban és tökéletesebben fogjátok megérteni Üdvözítőök tökéletességét. Minél szorosabb összeköttetésbe léptek a világosság és erő forrásával, annál nagyobb erő birtokába juttok, hogy Istenért munkálkodjatok.

Semmire sincs nagyobb szükség a munkánkban, mint az Istennel való közösség gyakorlati áldásaira. Mindennapi életünk által mutassuk meg, hogy békénk és nyugalomunk van Üdvözítőnkben. Az Úr békéje ragyogja be szívünket. Ő fog szavainknak meggyőző hatalmat kölcsönözni. Az Istennel való közösség megmészesíti a jellemet és az életet. Az emberek észreveszik majd rajtunk - éppúgy, mint az első tanítványokon -, hogy Jézussal voltunk. Ez az evangélium szolgájának oly hatalmat kölcsönöz majd, amelyet semmi más nem adhat meg neki. Ne engedje meg, hogy ez a hatalom elveszzen számára.

Kettős életet kell élnünk - az elmélkedés és a tevékenység életét, a csendes imáét és a komoly munkáét. Az Istennel való közösség által nyert erő, komoly erőfeszítéssel egyesítve, hogy a lelket elmélkedésre és gondosságra nevelje, előkészít a napi kötelességek teljesítésére, és megőrzi a lélek békéjét minden körülmények között, bármily súlyosak is azok.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Missziós Osztálya

Felelős: Gallusz László

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2015

Istentiszteleti használatra